



2. ZUŠkoviny

číslo

VII. ročník

Měsíčník Základní umělecké školy F. A. Šporka, Jaroměř

vychází 1. října 2012 jako Váš šálek čaje

Úvodník

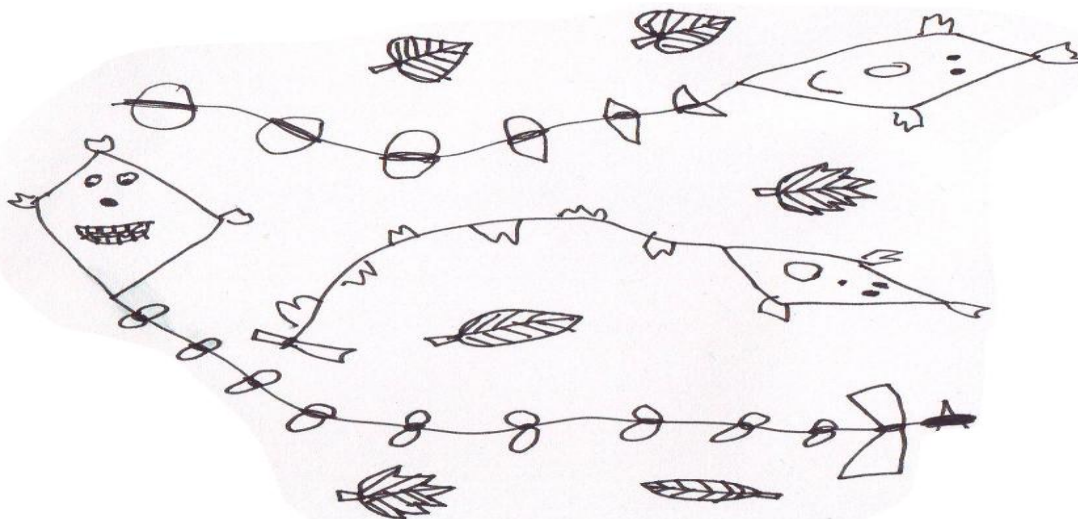
Začíná říjen a já dostal za úkol napsat pro vás něco optimistického. Co napsat? Člověka někdy napadají zdánlivě dobré věci a píše se lehce, jenže když ne...co potom? Jistá periodičnost měsíců, to je problém...neopakovat se. Tak tedy:

Vážení, milí, drazí čtenáři, září je pryč a nikdo s tím nic neudělá. Září je takový nový začátek, se kterým se člověk musí nějak popasovat, je to rozjezdový můstek a říjen, který nastává nyní, je prostě už jen „běžný“ měsíc. Bude méně slunka, ochladí se, stromy se zbarví do nejkrásnějších barev, příroda se bude připravovat na konec sezóny, na odpočinek. Říjen je poslední měsíc, který ještě nese energii, který voní a baví. Užijme si říjen, naberme sílu a pozitivní mysl na listopad, protože my lidé nemůžeme přes zimu hybernovat, tak jako medvědi. Čeká nás sebezdokonalování a ještě „bude potřeba zatnout zuby“ (*Hrabě Drákula*).

Těším se na tebe, říjne! Stále je se na co těšit. Hledejte optimismus a připravte si drobné cíle a malá pozastavení v měsíci, na která je třeba se těšit. Setkání s přáteli, dohodnuté schůzky s tím, na koho myslíte, akce různého ražení a tisíce malicherností, které v člověku vyloučí upřímný úsměv. Říjne, obdaruj nás svou energií.

Lidé, mějte lásku. Jeden k druhému i sami k sobě. Nezáleží na tom, jaké je zrovna roční období. Podívejte se kolem sebe, určitě uvidíte něco optimistického a o to by mělo jít v tomhle úvodníku, stejně jako v životě.

Mattěj



Z notesu pana ředitele

První měsíc nového školního roku je za námi a utekl jako voda. Začínají se pozvolna vybarvovat listy na stromech a na podzim se připravuje i naše krásná školní zahrada, pečlivě opatrovaná naší zahradnicí paní Kazmírovskou. Tak, jako se těším na každou další proměnu zahrady - z nichž jednu můžete spatřit už teď, tak se těším na představení, koncerty a výstavy, které nás v měsíci října čekají. Ze všech akcí bych Vás rád upozornil na tři z nich. Tou první je vernisáž výstavy obrazů žáků výtvarného oboru. Jedná se o cyklus čtrnácti obrazů křížové cesty, vzniklé pro obnovenou kapli Panny Marie pod Zvičinou. Vernisáž se bude konat ve Sboru Církve Československé husitské v Jaroměři, dne 2. října v 18 hodin. Druhou akcí je koncert mladších žáků – Naše úrodička, s výzdobou od žáků výtvarného oboru, který bude 17. října od 18 hodin v sále školy. Třetí akcí bude společný koncert Wabiho Daňka, Miloše Dvořáčka, Davida Fiedlera a našeho kytarového orchestru v Městském divadle 25. října od 19 hodin. Přeju Vám všem krásné zážitky na akcích naší ZUŠky, příjemný říjen a užívejte podzimu.

Vlastimil Kovář

Děkujeme rodině Nýčových z Chvalkovic, za sponzorský dar deseti rozměrných euoroklipů pro prezentaci obrazů, kreseb a grafik žáků výtvarného oboru.

Co mohu udělat jako rodič?

Mohu toho udělat hodně, třeba ...

Vlaštovky letos odletěly a ani se se mnou nerozloučily a to prý odlétaly nadvakrát, říkal mi syn. „Vždyť jich byla, jako každým rokem, plná ‚notová osnova‘, ani se nemohly všechny vejít... A jak jim to slušelo! Protahovaly si křídélka, pročešávaly a upravovaly kabátky... rychle vzlétly, a zase se vrátily na svoji linku-drát.“ Jak mi to jenom mohlo ujít, taková událost! To je asi tím, že mají startovací ranvej tak vysoko... ale jiné roky mi neuletěly bez povšimnutí... Že by za to mohla moje hlava ponořená mezi nákupními taškami, pracovními závazky, rozličnými - jistě důležitými – povinnostmi...? Že by příčinou mého opomenutí byl omezený výhled z automobilu...? Vypadá to se mnou špatně. Dobrovolně jsem se zařadila mezi „běhavky spěchavé“, „běhničky uříčené“ a „chvátaly mnohostižné“. A to jsem si vždycky říkala, že mě, tedy MĚ, se to nikdy nestane! Snažím se přibrzdit stíhací životaběh. Babolětovské počasí přímo vybízí k rozjímání a kochání. Zahrádka před naší zúškou je toho zářným dokladem. Barev, vůní, pocitů či nálad skýtá pozdní léto na nejednu etudu, obrázek, básničku...Když byli naše děti malé, záměrně jsem je zastavovala pod stromy, na kraji pole, jen tak kdesi... zpívali jsme, malovali... Teď mi to syn tak trošku vrátil a já jsem tomu moc a moc ráda. Vlaštovky mi sice uletěly, ale krásu podzimu si za moře neodnesly. A tak se zase kochám a nabírám to nepopsatelné krásno plnými doušky a snad už si konečně osvojím myšlenku, že žít znamená

...nespěchat !!!

A

Drak

Byl obyčejný podzimní den. Slunce svítlo, vítr foukal a listy na stromech se barvily do oranžova. Bylo jedno obyčejné malé městečko, v kterém žili obyčejní lidé. V takovýhle krásný den nikdo nemohl být zavřený doma. Děti si hrály, maminky sušily prádlo a tatínkové někde ve stínu pochrupevali. Najednou se na obzoru objevila obrovská příšera. Lidé začali panicky křičet: „Drak! Drak, zachraň se, kdo můžeš!“ A utíkali ke svým domovům. Drak měl obrovskou zelenou hlavu. Mračil se a cenil dlouhé ostré zuby. Křik probudil i starostu, který si právě dával doma dvacet. Rázem procitl. „Co se to děje? Že by nové volby? Cože? Drak? To se musí řešit. Drak by mi sežral půlku města!“

Vyskočil z postele a ihned svolal městskou radu. Starostův dům se brzy zaplnil lidmi, kteří si špitali a šuškali... Prý má dvě hlavy a chrlí oheň. Já slyšel, že má pět hlav. Sousedovic dceru si prý zamluvil jako zákusek. Viděl jsem na vlastní oči, že má sedm hlav. Kdo se mu podívá do očí, zkamení, a tak dále. Starosta bouchnul pěstí do stolu. „Za humny je drak to se musí řešit!“ Z jedné židle se zvedl knihovník Nováček: „Ve své velmi odborné knize jsem se dočetl, že draka může zabít jen a jen princ. Klidně vám to přečtu, mám tu odbornou knihu tady.“ Vytáhl Pohádky Boženy Němcové a položil je tak, aby je všichni viděli. „Tahle kniha je tak odborná, že bych jí nařídil jako povinnou četbu!“ Chystal se začít číst, ale přerušil ho městský doktor: „Já bych na něj poslal vojsko a bylo by to!“ Tímhle nápadem byli všichni nadšeni. Bohužel se ukázalo, že město žádné vojsko nemá. Jediný, kdo s ním měl nějaké zkušenosti, byl devadesátiletý vysloužilý vojenský kuchař, který měl však jen jednu nohu, žádné zuby a téměř neviděl. Byli by to řešili donekonečna, ale venku se ozval křik: „Drak se blíží. Pomoc!“ Starosta, pan Nováček a doktor vyběhli ven. Drak se opravdu blížil.

Pak se stalo něco nečekaného. První to došlo panu Nováčkovi a začal se smát. Pak se přidal i doktor a po chvíli stál na náměstí dav lidí smějících se na celé kolo. Jen starosta se chytil za hlavu a spěchal ke svému domu. K drakovi byl připevněn provázek. Druhý konec pevně svíral malý Tonda, celý překvapený proč jeho papírový drak, kterého včera s tátou vyrobil, vzbuzuje takovou hrůzu.

BobuLe

Jak si vyrobit draka

Draka si vyrobíte, když koupíme středně velké dračí vejce a střídavě zahříváte, dokud se nevylihne.

A teď doopravdy. Budete potřebovat:

dvě lehké laťky ze dřeva, pro malého draka postačí i třeba dlouhé špejle
arch tenkého bílého, nebo hedvábného papíru,
případně lze použít i igelit (ne však mikroten)

pastelky

barevný či krepový papír na ocas

tenký režný špagát na kostru

lepidlo – Herkules, nebo lepicí pásku

motouz na pouštění draka

Návod:

Laťky, které nám budou tvořit kostru draka, uřízneme v poměru délky 3:2

(např. 75 cm : 60 cm)

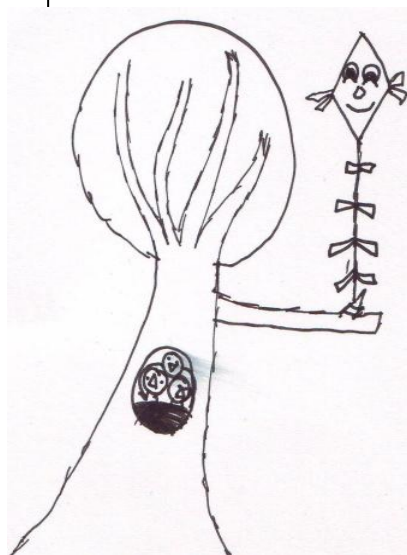
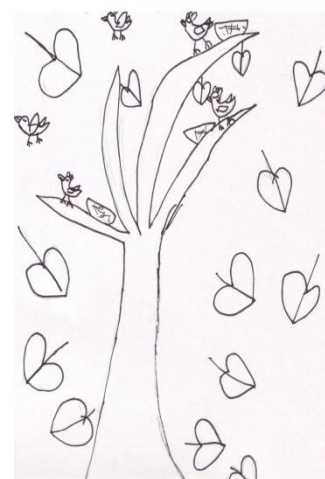
Kratší laťku přeložíme přes tu delší ve 2/3 její délky a svážeme provázkem, či lepenkou do kříže. Přes obvod kostry napneme špagátek tak, aby se laťky neprohýbaly a špagátek byl napnutý. Můžeme si pomoci, když na koncích latek uděláme zářezy. Takto udělanou kostru položíme na arch papíru, obkreslíme zhruba s 3 cm přesahem. Vystříháme a pomalujeme, přesah ohneme, potřeme lepidlem a přelepíme přes provázkovou kostru draka, můžeme použít i lepenku. Dáváme pozor, aby papír byl řádně vypnutý, anecháme zaschnout, zajistíme třeba kolíčky na prádlo.

Mezitím si můžeme vytvořit ocas draka. Na špagátek navážeme bábřata z kousky krepového či barevného papíru, který skládáme do harmoniky, v půlce přehneme a uvážeme. Ocas neslouží jenom na ozdobu, ale pomáhá drakovi se stabilitou. Měl by být dlouhý asi 2 metry a jednotlivá bábřata by měla být od sebe asi 25 cm. Z krepového papíru můžete udělat drakovi i uši, ale dávejte si pozor, aby byly na obou stranách stejně dlouhé, jinak se drak bude převažovat na jednu stranu. Nyní si připevníme provázek, nebo silonové lanko, na kterém budeme draka pouštět. Vyměřte si od bočních a horních rohů 10 cm, od spodního rohu 10 cm. V těchto místech si nalepte z obou stran čtvereček izolepy cca 3 x 3 cm, pro zpevnění papíru, aby se nám drak protažením provázku nepotrhal. Provázek uvažte v označeném místě na rubové straně, propíchněte izolepový čtvereček a protáhněte jej na lícovou stranu. Na druhé straně prostrčte provázek přes druhý čtvereček opět směrem k nosníku a uvažte. V místě křížení uvažte očko, ve kterém se bude druhý provázek pohybovat. Provázek musí mít určitou vůli. Konce provázku nechte být o něco delší, abyste mohli provázek nastavit. Při pouštění draka se vítr opírá do lícové plochy draka, tam kde jste nakreslili jeho tvář. Nosníky rozumíme dřevěnou konstrukci. Aby vám drak dobře létal je poslední krok nejdůležitější. Opřete dolní špičku draka o zem, chyťte provázky v místě jejich překřížení (očko). Provázek by měl směřovat k zemi pod úhlem 90 stupňů, drak však pod úhlem 60 stupňů. Jestliže vám úhly nesedí, upravte délku provázků, které jste přivázali k nosníkům (buď je prodlužte, nebo zkraťte dle potřeby). Místo, kde se kříží provázky, tak pevně svažte a připevněte lanko, na kterém budete draka pouštět. Na pouštění draka můžete použít, slabý provázek, režnou nit, silonové lanko. Délka takového provázku záleží na vás, počítejte však cca s 20 metry. Provázek namotejte na kus rovného klacíku, či na ruličku z kartónu, měl by se vám dobře držet v ruce.

Při pouštění draka byste měli dbát následujících rad: Pozor na dráty vysokého napětí v jejich okolí v žádném případě draka nepouštějte! Vyberete si místo, kde nerostou žádné šípky, vyšší křoviny, či stromy, kde by se mohl drak při pádu zamotat či potřhat. Při pouštění draka koukáte neustále směrem vzhůru, proto se vyhněte místu s nerovnostmi, jinak se může stát, že upadnete a domů se vrátíte s podvrknutým kotníkem.

Ať vám to lítá!

BobuLe





Bylo – Nebylo

Sochy v zahradě

Pozorným návštěvníkům naší školy jistě neušlo, že na školní zahradě se objevila skupina několika prazvláštních soch. Sochy jsou prací žáků výtvarného oboru, kteří na nich pracovali s drobnými přestávkami již téměř rok. Provedení i samotná realizace pro nás byla jakýmsi experimentem s betonem jako s doposud neznámým materiálem. Sochy vznikaly postupně nejprve vytvořením drátěné konstrukce a následným nanášením vrstev betonu. Naším záměrem a myšlenkou bylo vytvoření vybraných soch ctností a neřestí. Z čehož vyplývá, že inspirace barokem a obdobím života F. A. Šporka, je pro nás neustálou inspirací a součástí naší školy.

Sochy nejsou v současné chvíli ještě zcela hotové, budou se dotvářet již v prostorách zahrady a to především z důvodu obtížné manipulace. Jednotlivé ctnosti a neřestí budou do budoucna opatřeny popiskami. V současné době jsou názvy soch pro všechny „nezasvěcené“ takovou

malou hádankou. Zkuste sami odhadnout o jaký nešvar nebo naopak ctnost se jedná.

Sára Semeráková, učitelka výtvarného oboru



Magdaléna Kazmirowská s mladším bratrem „v okouzlení barokem“

Představujeme novou členku redakční rady

Romanu Králíkovou



Jak se ti přihodilo, že jsi novou členkou redakční rady? Bylo mi to nabídnuto, tak jsem řekla, že jo. Chtěla jsem, no chtěla, tak to tak je. **Já musím ale prozradit, že jsi mi nejdříve řekla, že „píšeš“...potom přišla ta nabídka. Co píšeš?** Všechno, co mě napadne. Když napíšu hodně velkou detektivku, tak mě mamka vynadá, že tam jsou velké vraždy. **Pamatuješ si, kdy jsi napsala něco poprvé a nebylo to za domácí úkol?** Asi v šesti nebo v sedmi letech, mám to ještě schované, byla to taková malinká blbost. **Co to je malinká...?** Zvířátka z trávy, byl to takový komiks, deset řádků, asi. **Kdo je tvůj první čtenář?** No, mamka, ona mě k tomu vždycky něco řekne... **a ty to podle toho změniš?** Ne, já to tak nechám. **Píšeš to rukou, na počítači mě to moc nebaví. Co čteš?** Dětské detektivky.

Jak vznikl „Mozart a já“? No, napadl mě název a už to šlo, potom jména postav... **Víš, jak W. A. Mozart skončil svůj život?** Ne, já jsem si to takhle vymyslela. **Co se chystáš napsat nového?** Muzikál o partě, co odjela do Ameriky... **Kdy píšeš?** Když mám čas, když jsem třeba doma sama. Sednu si ke stolu, pustím si televizi nebo kazeták, pak dokážu přemýšlet, ale

potřebuji k tomu dobré bonbony. **A čím chceš být?** Herečkou, líbilo se mi černé divadlo v Praze...tak tam...**a spisovatelka nehrozí?** No, možná budu psát, ale chci být herečkou.
Přeji splnění všech nynějších i budoucích přání. Jé

Romana Králíková: **Mozart a já**

Wolfgang: C dur a tyhle noty a opera může začít.

Fridrich: Vždyť z tebe muzikant nikdy nebude!

Wolfgang: Nech mě bejt! Můžu si skládat, co chci! Jste jenom moji kamarádi a ne rodiče.

Heinrich: Jo, ty že můžeš? Až se to dozvědí tvoji rodiče papínek Leopold a máťinka Anna Marie, tak to teprve bude legrace. *(Přichází rodiče Leopold a Anna Marie.)*

Anna Marie: Wolfíku? Jak to že nejsi oblečený na maškarní bál.

Wolfgang: Matko! Oblečený nejsem proto, že jsem momentálně skládal operu.

Leopold: Tak operu? Slyšela jsi, Anno? V této rodině skládám opery snad já!

Anna Marie: Slyšela, Leopolde, slyšela. Wolfi! Dám ti podmínku. Když přestaneš skládat hudbu, můžeš si dnes na maškarním bále vybrat dívku. V patnácti letech jsi na dívku akorát.

Wolfgang: Jó, jó! Děkuji moc, matko.

(Wolfgang se oblékl a šli na maškarní bál. Wolfgang vyzve jednu z dívek k tanci a tančí s ní menuet.)

Maria: Máte velice krásnou masku.

Wolfgang: Děkuji moc. Hádám, že vy jste věštkyně, že? Protože nemáte masku.

Maria: Ano to jsem. Věštkyně Maria.

Wolfgang: Já jsem Wolfgang Amadeus Mozart.

Maria: Ty jsi Mozart? Teda vy jste Mozart? Syn hudebníka Mozarta?

Wolfgang: Nekřičte tak. Ano, to jsem. Pojd'te radši do zahrady.

(Wolfgang odvádí Mariu za ruku do zahrady.)

Maria: Mohu vám říkat Wolfíku?

Wolfgang: Ano, jistě. Tak mi říká i moje matka Anna Marie.

Maria: Už bijí půlnoc. Musím jít. Ave ty můj Amadee nebo snad Wolfíku?

Wolfgang: Ave Mariííí! Zítra tady. Dopoledne.

(Wolfgang uhání plný vášně domů. Je noc. Je ráno. Wolfgang se probouzí.)

Leopold: No tak! Wolfe...

Wolfgang: Neříkej mi Wolfe! Maximálně Wolfi nebo Wolfíku.

Anna Marie: Zkrátka! Jakou sis vybral?

Wolfgang: Ehh...

Leopold: Žádnou! Nebo se snad mýlím?

Wolfgang: Jo. Vybral jsem si věštkyni Mariu

Leopold: Věštkyni?

Wolfgang: Jo! A vůbec. Už je zase dopoledne. Ave rodinko.

Leopold: No ale teda Wolfe?!

Anna Marie: Jen ho nech. *(Wolfgang se setkal opět s Mariou.)*

Maria: Zjistila jsem, že ve vaší propasti se podle pověsti ukrývá zlato a poklad. Já ho nechci, ale dá se z něj věštit.

Wolfgang: Tak tam jdeme. *(Wolfgang s Mariou odcházejí k propasti. Maria věští a stojí na okraji propasti.)*

Maria: A ty, můj milý Wolfi, budeš slavný hudebník a muzikant a... *(Maria uklouzla a padá do propasti.)*

Wolfgang: Mario! Née! *(Wolfgang skáče za Mariou do propasti. A tak skončil slavný hudební génius.)*



Přišel jsem... ...Ladislav Horký

Kdy jsi přišel poprvé do ZUŠky, jaké jsou tvoje hudební začátky? Já jsem nikdy ani do zušky ani do lidušky nechodil. Doma jsem se učil na kytaru s panem učitelem Radou ze sousedství a těšil se, až s tím budu moct přestat. Ve třinácti letech jsem pak byl šťastný, že už hrát nemusím a měl jasno, že už nikdy na nic hrát nebudu. Kytaru jsem potom vzal do ruky až asi po pěti letech. Po bratřech jsem měl elektrickou kytaru, pomaloval jsem ji, začal jsem hrát punk, založil skupinu Prohibice, která byla tenkrát i trochu známá... Potom, za pár let, jsem se naučil na zobcovou flétnu a začala mě zajímat akustická muzika. **A byly další kapely...** No, rád bych zmínil kapelu Mavi Gayet... **zvláštní jméno...** to byl vymyšlený název, ale my jsme pak říkali, když se pořád někdo ptal, že to je jméno francouzské herečky. Hráli jsme alternativní hudbu. A pak jsme deset let dělali s kapelou Čabraka. **Ta ještě existuje?** Ano, ale momentálně je hibernovaná. Taky jsem rok hrál ve folklorním souboru na basu, ale folklor a to není pro mě. **Co jsi studoval?** Na pedagogické fakultě sociální pedagogiku a přitom jsem učil zobcovou flétnu a kytaru v Domě dětí a mládeže v České Skalici (dnes je to středisko volného času). Učím tam pořád. Tam jsme začali hodně experimentovat, hodně hudby středomoří, došli jsme i ke staré hudbě, a tehdy mně kamarád Kamil Remes, který měl loutnu, řekl o nástroji, který by se „hodil“. A to byla viola da gamba. Ve svých třiatřiceti letech jsem si ji tedy koupil - a začal jsem poprvé v životě s chutí cvičit. Absolvoval jsem nějaké letní kurzy a přihlásil jsem se na jedinou školu, kde se dá tenhle nástroj u nás studovat, tedy na Akademii staré hudby při Filosofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Obor se jmenuje Teorie a provozovací praxe staré hudby, já měl zaměření viola da gamba. Letos v červnu jsem absolvoval. **Představíš nám violu da gamba?** Hrál se na ni od 15. do začátku 19. století, takže má obrovský repertoárový záběr. Hraje se jak sólově, tak ansámblově. Je to ale velmi univerzální nástroj, nemusí se na něj hrát jen stará hudba, je skvěle použitelný i pro kapelu s vlastní tvorbou nebo třeba pro soudobou hudbu. To, že na sto padesát let zmizel z hudební scény, byl vlastně omyl. **Je jako violoncello...** Právě že není. Drží se sice taky mezi koleny (gamba znamená koleno), ale nemá bodec (to ale barokní cello taky neměla), hlavně konstrukčně je to ale úplně jiný nástroj. Má šest strun, posuvné pražce, obojí z ovčích střívek. Nejblíže má ke gambě kontrabas, který se jako jediný moderní smyčcový nástroj z téhle rodiny starých viol vyvinul, říkalo se mu violon. Jsou 3-4 základní velikosti viol, tohle je basová. **Myslím, že bys nám právě ty mohl poradit, jak na krizi? Když už se nechce cvičit...** Mně se nikdy nechtělo cvičit, nebavilo mě to, strašně! Od té doby, co mám gambu, jsem žádnou muzikantskou krizi neměl. Sice mě stále pokouší touha či potřeba hrát i na další nástroje, ale ten hlavní nástroj jsem si vybral. A vybral jsem si dobře! **Přeji ti, aby se ti u nás ve škole líbilo, a těšíme se, že hráče na violu da gamba na některém z koncertů brzy uvidíme.** Jé



viděli jsme...

...Hanku a Standu Hruškovy, když přinesli do redakce složené origami ze zářijové přílohy ZUŠkovin a osladili si podzim redakčními lízátky...





...soubor nejstarších dramatařů (zatím ještě) Mikrle, ale pracují na nové inscenaci inspirované surrealistickou novelou Wiliama Saroyana Tracyho tygr, takže změna názvu souboru je opět ve vzduchu...

S loňskou úspěšnou inscenací Hotel a rakvičkárnou ...ale já mám! je čeká ještě podzimní festivalová „šňůra“. Uvidět je můžete 6. října ve Dvoře Králové nad Labem na filmovém festivalu Dobromysl a hned potom na divadelním festivalu v Dětenicích, 20. října v Semilech na Semilském paroháči (tam bude hrát i Někdo Darrella Standinga) a 9. listopadu bude Hotel v Opavě na festivalu Na cestě, který pořádá Opavská univerzita.

dole: Monika Němečková, Matěj Kubina, Jan Holínský
uprostřed: Edita Valášková, Petr Hrudka
nahore: Kateřina Prášilová

...průměrně nejmladší soubor LDO okolo „stálic“, které si říkají Malé dvě. Devět stále otevřených pus devíti veselých holek aspiruje na název „Drčny“.

Malé dvě si pro letošní rok vybraly pohádku Jana Wericha Lakomá Barka, jsou ve fázi kaširování loutek a těší se, jak začnou zkoušet. Text upravila Lenka Jechová.



...zvítězíme!

SOUTĚŽ pro VÁS: Doplněte krátký a výstižný text do „bubliny“ :

Také váš hudební nástroj někde přes prázdniny ležel? Vymyslete výstižný text do bubliny a napište nám! Těšíme se na Vaše nápady, nejuvitnější a nejvýstižnější budou odměněny. Podepsané myšlenky trubky vhaďte do poštovní schránky ZUSKOVINY vedle učebny LDO v přízemí nebo mailujte na zuskoviny@seznam.cz



Podzimní obrázky nakreslili žáci paní učitelky Sary Semerákové: Dominika Dítětová, Barbora Martínková, Klára Melounová, Šárka Němcová a Jáchym Skořepa
Fotografie zapůjčili: paní Kazmirowská, čaBMA, Jé a www

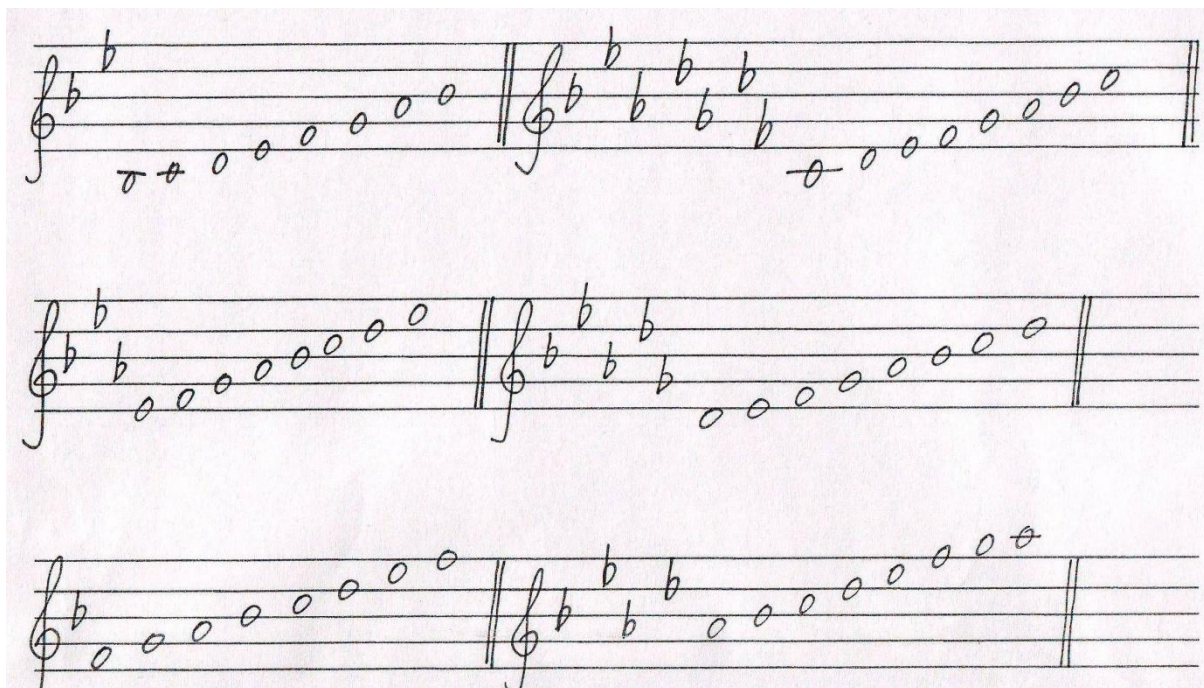
Do šatny

„Jak přišel Jan Žižka o oko?“
„Vypíchli mu ho křížáci.“
„Správně a co víš o křížácích?“
„Že to jsou pěkně nebezpeční pavouci,
když kvůli nim Žižka oslepl.“

Matka telefonuje učitelce: „Prosím vás, nedávejte dětem úlohy
z matematiky, ve kterých stojí láhev piva korunu osmdesát.
Manžel nemohl celou noc usnout!“

„Ještě můžu mít dvojku,“ spekuluje student, „když dostanu z
písemky nulu...“

Napiš názvy durových stupnic a zakroužkuj kvintakordy



Řešení dones do hodiny hudební nauky a nebudeš litovat, jednička tě nemine! MaKo

Zkus a proveř své znalosti v testu (upozornění: nevycházej z textu na straně 5)

- | | | | |
|-----------------------------------------------|----------------------|-----------------------|-----------------------|
| 1. W. A. Mozart se narodil: | a) v Praze | b) v Salzburgu | c) v Kuksu |
| 2. W. A. Mozart napsal operu: | a) Prodaná nevěsta | b) Rusalka | c) Figarova svatba |
| 3. W. A. Mozart byl | a) astronom | b) zázračné dítě | c) objevitel Ameriky |
| 4. W. A. Mozart hrál | a) divadlo | b) na nervy | c) na housle a klavír |
| 5. W. A. Mozart napsal operu Don Giovanni pro | a) Brno | b) Berlín | c) Prahu |
| 6. W. A. Mozart psal | a) muzikály | b) verše | c) mše |
| 7. W. A. Mozart zemřel na | a) na infekční nemoc | b) skokem do propasti | c) udušením |

Zřizovatelem Základní umělecké školy F. A. Šporka, Jaroměř je Město Jaroměř
Základní umělecká škola F. A. Šporka, Jaroměř, Na Obci 142, 551 01, Jaroměř, tel. 491 812 356
e-mail : zus.jaromer@quick.cz , zuskoviny@seznam.cz , www.zus-jaromer.cz

2. číslo vychází 1. října 2012 jako Váš šálek čaje

redakční rada: Petř (Petr Hrudka), TzjvK (Monika Němečková), Pijavka (Edita Valášková),
Ga (Kateřina Prášilová), BobuLe (Lenka Jechová), Mattěj (Matěj Kubina), k-Ája (Karolína Novotná),
čBMa (Barbora Maksymovová), *A* (Anna Holínská), Romana Králíková
úlohy z hudební nauky: MaKo (Markéta Kočí), korektury, grafická úprava: Jé (Jarka Holasová)